

I

До прозореча на диванче е сѣднала Мара. Тя е около 30 годишна, съ повѣхнало лице и замислени очи. На колене държи дебела книга. Дълго врѣме безъ да отвори книгата, тя гледа прѣзъ прозореча къмъ балкана и унесена слуша измѣреното такание на часовника съ нѣкакво затѣно участие. — Часовника иззърква за да удари; тя се сепва — изтървава книгата и слѣдъ като чува тритѣ удара на звънчето, навежда се и пакъ взема книгата. Понича да зачете на отворената страница, ала отъ съсѣдната стая се чува гласъ и тя спира, вслушана.

Г л а с ъ отъ стаята. — Кой е тамъ?

М а р а. — Азъ съмъ, Борьо.

Г л а с а. — Колко удари часовника!

М а р а. — Три.

Г л а с а. — Стръснато. Три! — — А врѣмето проясни ли се?

М а р а. — Още по мрачно е — — Отсрѣща, като чержи.

Мълчание.

Г л а с а. — Чуватъ се стѣпки. — — Мжчително!

М а р а. — Октомврий, а зима, съкашъ По ридоветѣ отъ седмица не се продигатъ мжглитѣ Збухлило се небето, та души, души! Тягостно врѣме!

Г л а с а. — И пакъ неможи се работи съ тъмни бои.

Дълго мълчание.

М а р а. — Незнамъ!

Мълчание.

Г л а с а. — Трена трѣбва да е закъснѣлъ.

М а р а. — Не вѣрмамъ, но —

Г л а с а. — Какъ! Въ писмото си тя точно опрѣдѣля, че ще стигне днесъ.

М а р а. — Е, да!

Г л а с а. — Пригответи ли стаята за нея.

М а р а. — Като посмръща вѣжди. Да.

Дълго мълчание.